

Wõta ja loe!

№ 12.

Andestus, armustus ja armastus.

See sündis aastate eest, siis kui maa peal elas ja kõndis veel see, kes oli taevast pärit — Jeesus, Jumala Poeg. Teda kutsuti ühe wariseeri kotta leiba wõtma. Oli see waimustusest, paremast igatsusest wõi tahtes wõtta küsimuste risttule alla uut õpetajat — kes teab? Jeesus läks. Ja siis sündiski see wahetuhtumine, mida ühed nimetasid feltskondliku wiisakuse ja hea tooni rikkumiseks, häbematuks fissetungimiseks, kuna meile see on saanud selle külastäigu pääsündmuseks, mis meile awab Jeesuse südamet — sellele ühele aga oli see ufteks päästmise ja rõõmuks.

Evangeliumi jutustab: „Ja waata, üks naine oli seal linnas, see oli patune. Kui ta teada sai, et tema wariseeri kojast lauas istus, tõi ta ühe alabastri riista kallil salwiga. Ja tema seisib taga ta jalgade juures, nuttis ja hakkas ta jalgu kastma silmarweega ja kuivatas neid oma juustega, ja andis tema jalgadele suud ja wõidis neid salwiga.“ Luuk. 7: 37—38.

See naine oli siis üldiselt tuntud kui patune. Wast oli üks neist Iisraeli tütreist, kes oli kord, unistades õnnelikuks saada, läinud õnne ja rõõmu otsima endale wale aadressi järele. Ta rõõmunäljane hing firutas wälja oma igatsewad käed maailma lõbude järele. Õnneliklikat kinni püüdes wajus ta aga mudasse ja porri. Kaotas selles oma elu- ja südamepuhtuse, määrides hinge pattudega. Ehk see algas esite salaja, märkamatuks, kuid wiimati, nagu ifka patuga, tõmbas patt teda oma riipe, sai walitsejaks hinge kui ihu üle. Peagi märkasid ta teised, mil- liffi elu ta elas.

Kas walmistas lõbude joowastus talle sifemist tõsi rõõmu? Ei

Küüfige seda kellest tahes lõbuorjalt, kas on ta õnnelik? Ta vastab — ei! Ja kui ta juuga seda ei tunnista, siis jutustub ta piik, närbunud ilme ja kogu ta olemus rahuldamatusest, pettumusest ja meeleheitest. Tihti veel haigusel, mis jarnase elu kannul käitvad, laastades ihu jõu, waimlike wärsksuse — rööwivad wiimasegi elutahte ning te leiata ühel heal päewal neid enesetapjate nimestikus. Lõbustuste lõssist — meeleheite kuristikku ei olegi piik maa, sest et eelmine wiimase kaldale on ehitatud. Lõbud ja fired on sööw tuli, mis enneaegselt tuhaks põletab õitswad, lootusrikkad elud ja walmistab waid materjali südametunnistuse piinadele ja igarwele tulele seal pool haa.

Kord, wõib olla, kuulis see naine Jeesust kõnelewat kusagil tänawal wõi platsil. Need sõnad tungisid hingejügawustesje, paljastades halas-tamatult pattu ja peenemaidki patu juuri, kuid seal juures helises neis sõnus kutse kadunud lastele — lootuse kiir säras neist meeleheitest ja patu õõs ekslejaile. Naine aimas, et on olemas kõrgem, puhtam, õnnelikum elu olemas — see, mida teadmatult hing igatseb nii waluliselt pisaraid walades õttundidel, kui kuulis ainult ahelate muusikat. Ja siis otsus-tas ta minna isiklikult Õnnistegija juure.

Minute wäljapääsetee patu pimedast õõst on tee Jeesuse juure. „Tulge minu juure kõik koormatud ja waewatud!“ kõlab Jeesuse kutse. Wõid tulla sinagi.

See oli julge samm, kuid ka otsustaw samm. Kes kord oma elus ei otsusta, ei tungi ialgi läbi wõidule, waid saab woolust kaasa wiitub. Nüüd wõõral maal ütsti ei aita, on waja üles tõusta ja tulla Jsa juure.

Murtud südamega langes ta Jeesuse jalule, walades kahetsuswalus filmapisaraid. See oli sõnatu patutunnistus, kuid parem kui tuhanded armulaua suutunnistused, millega kaasas ei käi süda, ega järgne sellistele ka meeleparandamist ega uut elu.

Ja saabus andestus suur. „Sinu patud on sulle andeks antud,“ ütles Jeesus. Kõorem langes, pisarad woolasid weel, kuid need olid juba tänapisarad. Rõõm ja rahu walguisid hinge. Otskui templi kellad helisesid need sõnad waewatud hinges, tuues endaga õndsust ja juubeldust.

Sõbrad, andestus pole teorii, waid kogemus, pealegi elu uuendam kogemus. On sul see?

Mina on see kaasa toonud oma õigete armustuse ja nurisemise. Mii oli ka ärakadunud poja suhtes. See on inimestele komistuskwiiks, et suuremki patused wõiwad pääseda jumalariiki ja sellest pärast teistele tunnistawad. Teistele on see wastuwõtmatu, kuidas wõib inimene welda, et ta „on päästetud“ ja ta „patud andestatud.“ Naine Jeesuse jalgul ei lootnud ainult, et wõib andeks saada, waid omas kindla tead-mise — see, kellel meelewaid taewas ja maa peal, ise ütles seda talle.

Mis tegi naine? Ta waitis. Polnud aega tähele panna armus-tusi. Jeesus kostis ta eest. Tema hing waid juubeldas ja oli waju-nud põhjatusje Jumala armastuse merre. Palju oli ta andeks saanud, seepärast armastast ta ka palju. Need mõistawad dieti lunas-

tustööd ja Jeesuse surma ristil, kes on kord läbi elanud, et Jeesus ka nende patud üles ristile viis, et suurt andestust tuua. Meed panemad ka oma elu, waranduse ja kõik oma anded Jumala altari: ja lasemad endid süüdata taewasest Jumala armastuse tulest.

„Kes minu juure tuleb, seda ei taha ma wälja lükata.“

Joh. 6 : 37.

Tule minule!

Töötlised lõhkusid suurt kivi. Süütasid tahi ja ruttu jooksid eemale, kui korraga panid tähele kivilähenemat seitsemeaastast küürakat lapsukest. Ta oli waenelaps, elas inimeste armust ja wiis parajasti lõunat peremehele.

Ta elu oli raske. Oma noorusle vaatamata oli ta mõndagi murepäewa läbi elanud. See kõhn, küürakas laps ei olnud muud kuulnud kui riidlemist, sõimamist, saanud tõukeid, hoope, ning tunnud nälga . . . Kogu külas ei olnud kellelgi tema jaoks lahtet sõna. Minult wana küla karjane tundis taht kahju. Ta seisis tema eest alati, kui talle ülekohut tehti, kinkis talle wahel pastlad või kornikeste, tõi talle marju, silitas ta pead ja oli alati ta wastu hää. Selle tõttu ka lapsuke, kes kedagi ei armastanud, oli karjase häädufest wõidetud, armastas ja hoidis wana karjast taga.

Müüd, mehed nähes küürakat lapsukest hakkasid kätega wehklema ja karjusid: „Tagasi, tagasi! Kuule, Manni, tagasi! . . .“

Kuid selleasemel, et kuulata mehi ja jooksta tagasi, ehmatanud Manni tõstab oma käed päikese warjaks silmade ette ja imestunult waatab ümber.

„Tagasi, narike, tagasi!“ karjusid mehed walgemini, kuid lapsuke ei liikunud paigast.

Ünneks, wana karjane, kes eemal künkal istus, aimas asja kriitilist seisukorda ja hüüdis kõigest jõust: „Mannike, kallid, jookse ruttu siia, jookse minule!“

Oma ainjama sõbra häält kuuldes, pööras Manni ümber ja jooksis ruttu karjase poole. See päästis teda, sest waewalt jõudis ta mõne sülla maad eemale jooksta, kui tema taga kõlas tõrwulufustaw pauk ja purunes kivi.

Kui poleks olnud seal karjast, kelle poole ta jooksis, oleks ta tingimata surnud või wigastusi saanud.

Meil kõigil on sõber, hea karjane Jeesus. Kuigi oled waene, wilets, põlatud ja wigane, Kristus armastab sind ja nähes sind eksiteel hüüab: „Tulge minu juurde kõik waewatud ja foormatud.“ Matt. 11 : 28.

Sõber, ära seisa paigal kaaludes, kui ei taha hukkuda, jookse ruttu Hea karjase juure! Põgene tulewa katastroofi eest, mis üllatab kogu maailma! Jumalik armastus tahab sind meelitades wõita.

Kellel on kõwad närvid?

„Ustlikkudel on nõrgad närvid, seepärast on nad usklikud. Tugewa närvidel on inimesed ei haffa selleks,“ arvas üks mees.

„Wastupidi,“ ütles end. noor sotsialist ja spordimees, kes oli usule tulnud, „usklikud on just tugewa närvidel ja kindlameelsed inimesed, muidu nad ei saaks ollagi usklikud ja kindlaks jääda oma weendumusele teiste pilkamiste ja tagatufamiste keskel.“ „Õigus,“ ütles sinna juure wastpöörnud wang, kes wabadusse jõudes sai päästetud ka sifemisest patu orjusest, „ma wõin seda omast elust kinnitada, et pöörmata inimesel on nõrgad närvid. Mäletan ifegi, kui ma Tallinnas tahtsin minna Sinisesse Risti, kuid tee peal tuli sõber wastu ja päris kuhu lähen. Ütlesin, et lähen palwetundi. Ta naeris mu wälja ja kutsus endaga kaasa ja mul ei olnud jõudu wastu panna, et ettewõetud asjale kindlaks jääda. Kas olid siis mul tugewad närvid ja oli see kindlameelsus? Läksin teiste mõjul kaasa ja jälle pummeldama. Aga nüüd on asi hoopis teine.“

Elu ise tunnistab, et usuinimesed on kangelased, kes ei lähe masjedega kaasa, waid ükshut teed on walmis rõõmuga minema wastu inimeste arwamiste tugewale woolule.

Kui palju on pattu mu juures, Kurb lugu on minuga just, Ma waatan siin nuttes ja mures ;: Ja otfin weel hoolega ust. ;:

Ma wigadest lahti mind päästab, Ta pattudest puhtaks mind teeb, Ta usku ja lootust mull' annab ;: Ja usjest mind sisse ka wiib ;:

Mu pattu on palju kui liiwa, Kui mäed, mis ei tagane m'ust. Küll teewad mu küttes mull' waewa; ;: Kuid Jeesus teeb lahti mull' ust ;:

On allikas, mis järgest teeb Weel Talle werrega, See kellis weri puhtaks teeb, Mind katab armuga.

R o o r: See ilmasüüta weri tõest' Mu süüd kõik parandand, Ma usun seda südamest, Kristus mind lunastand.

See rõwel häbijambas seal Väts pestud puhtaste, Kristuse talli sõna peal Just Paradiisisse.

Jumala Tall' su werega Patuseid pese ja Ja oma waimutu- lega Südameid uuenda!

Toimetaja **Veeter Siin.** „Wõta ja loe“ a 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2x kuus. Makstab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f. Tellige, lewitage ja paluge! Koetusi traktat- misjoni heats, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil -- Koidu 68-b-6, Tallinn. Tellida võib ka Briti & Wäljam. Piibliseltsist, Rataskaemu 4 Tallinna; sealamas laada ka igasuguseid piibleid ja piibliosi.